

FINTA ÉVA

VARJAK

tollasak,
 feketék, károgoók,
 felszállnak távoli rétek,
 vetések suhognak szárnyukon,
 csőrükben krákog az
 ének. elnémult föl-
 deket lepnek el, túlél-
 nek mérgeket, vegyszert,
 kipusztult énekesmadarak
 lakhelye általuk megtelt.
 mondják, hogy hírhozó mada-
 rak, jóslatuk elnémult átok. de
 párjuk mellett kitartanak a varjú-
 féle családok. rabolnak, szétszed-
 nek, éberek, fészket is fosztogatnak.
 elfoglalják más lakhelyét, eszközben
 sem válogatnak. micsoda fekete társa-
 ság! tele a mező, a város. mindenütt ott
 vannak, fészküket hiába szedik szét mások.
 krákoknak, kárognak élesen, beköltözik
 a tájat. csak az ornitológu- sok s az
 egykor volt sztánai lakos
 Kós Károly emelt nekik
 há- zat.
 kárognak fölöttünk irgalmatlanul
 mementói a gyásznak.

2019. 06. 03.

FERGETEG

*Száll, leng
száll, leng
a szív a tengeren
mereng.
Ring a tó
elfutó
szoknyafodrok
rezgenek
szél szakajtja
összeköti
mint Isten az életet.
Leng a szél
leng a tó
lengenek a lágy vizek
összeköti
szétszakítja
az Isten az éveket.
Elrejt a barna ráncban
ami sosem lehetett
mindig volt
odalett
szívünkben a fergeteg.*

2019. 06. 08.

KÖZÉPKOR ÚJRA

*Elsomfordál a sorsunk mellett
a szomszéd és a piacgazdaság.
Nem látnak semmit, mit sem tudnak
rólad, s ha rád szakad a ház.
Bizony, így megy. Pedig a másik
és árva a harmadik is.
Mellette is elsomfordálnak
távoliak és közelik.
Szemünket be is kéne kötni!
Hisz vagyunk: egymásra vakok.
És némák, mikor szólni kéne.
S bénák, ha olyik támolyog.*

2019. 05. 29.